

**ROZHOVOR S P. UČ. SEHNALOVOU
BESEDA S PANEM HOLBOU
PROJEKT „PAMĚŤ NÁŠÍ RODINY“
KŘÍŽOVKY A SPOUSTA DALŠÍHO**

Zářivý krystal

24. 10. jsme byli v Domě umění na výstavě Bohumila Kubišty s názvem Zářivý krystal. Jeden z jeho neslavnějších obrazů se jmenoval Kavárna. Prohlédli jsme si i obrazy jeho vrstevníků. Paní

průvodkyně nám poutavě vyprávěla o jeho pohnutém životě. Za svůj krátký život (dožil se pouze 34 let) namaloval mnoho krásných obrazů. Miloval žlutou, fialovou, červenou a zelenou barvu.

Výstava nás inspirovala k vlastní tvorbě olejovými pastely. Vytvořili jsme abstraktní obrázky, do kterých jsme vložili své vlastní pocity. Autoři: Jáchym Hořínek a Kája Staňková, 4. A

Sběr kaštanů a žaludů

V měsíci září a říjnu proběhl na škole projekt Sběr kaštanů a žaludů. Žáci naší školy ve svém volném čase sbírali kaštiny a žaludy pro myslivecké sdružení ve Staré Bělé. Myslivci tyto nasbírané plody využijí k příkrmování zvěře v zimním období. Za svou práci byli odměněni symbolickou částkou 1 Kč za 1 kg kaštanů a 3 Kč za 1 kg žaludů. Celkem se letos nasbíralo 770 kg kaštanů a 436 kg žaludů.

Na samotném výkupu kaštanů a žaludů se významně podíleli žáci Vladimír Bědajánek, Matěj Maleček a Petr Mušál z 8. B.

Všem šikovným žákům a jejich rodičům, kteří mysliveckému sdružení svou prací pomohli, děkujeme.

Autorka: Mgr. Lucie Křiváková

Halloween

30. října se žáci v anglickém jazyce zabývali převážně tématem Halloween. Mladší žáci si rozšiřovali slovní zásobu s využitím obrázkového slovníku, anagramů a křížovek. Starší žáci sestavovali historii Halloweenu a dozvěděli se také, proč se vydlabané svítící dýně nazývají Jack-o'-lantern.

Nejlepší třídou ve sběru se stala 4. A, po ní následovala 2. A a třetí ve sběru byla 4. B, v těsném závěsu s 1. A. Z jednotlivců nejvíce kaštanů a žaludů dopravili do školy sourozenci Vendula a Kryštof Baluškovi, Kateřina Sýkorová a sourozenci Jan a Lucie Klhůfkovi. Významně pomohli i žáci školní družiny.

Autor: Mgr. Ludmila Češková

Rozhovor s p. uč. Sehnalovou

- **Jak se Vám líbí na této škole?**

Mám svou práci ráda, takže líbí.

- **Co nerada a ráda učíte?**

Ráda s dětmi tvořím ve výtvarné výchově, ale nepreferuji jen jeden předmět.

- **Kterou třídu učíte? Učí se Vám dobře ve Vaší třídě?**

Třídu 1. B a ano, učí se mi v ní dobře.

- **Co ráda děláte ve volném čase?**

Se dvěma malými dětmi moc volného času nemám. Ale ráda chodím do přírody, plavu, čtu a sbírám bylinky.

- **Vaříte ráda?**

Ano, ráda vařím i pečů.

- **Preferujete zdravou výživu?**

Zdravá strava je důležitá pro celou mou rodinu.

- **Máte domácí mazlíčky? Jaké?**

- Ano, psa Holy a tři kočky.

Ptala se: Jana Záleská, 7. A

Rozhovor s Janem Břenkem

Honza a jeho rodiče mají doma chovnou stanici.

- **Jaké zvířata chováte?**

No, jenom psy, ale hlavně tam máme tři berňáky (1 pes 2 feny) a teď mají 7 štěňat. A taky jorkšíra.

- **Co budete dělat s těmi štěňaty?**

Ty prodáme a vychováme další.

- **A není ti líto, když je prodáte?**

Je, tři už máme zamluvené.

- **Jezdíte s nimi na nějaké výstavy?**

Jednou jsme byli s Mejby na výstavě v Hahler Tabora, kde jsme vyhráli 1 místo, v Norsku jsme vyhráli 5 místo. Taky jsme byly před 2. týdny v Brně.

- **Cvičíte ty psy nějak?**

Jo, povely, ke mně, zůstaň a tak.

- **Až budeš velký, chceš taky chovat psy?**

Chci, jako moji rodiče.

- **Díky.**

Ptal se Jan Kaňok, 7. A

Beseda s panem Holbou

13. 11. 2014 nás ve škole navštívil nevidomý a nedoslýchavý pan Holba. Pes Pedro je jeho osmiletý labrador vycvičený na vodícího psa. Na sobě má oranžovou vestu s nápisem vodící pes pro nevidomé lidi. Jeho výcvik trval osm měsíců. Aby pes dokončil výcvik, musí projít, jak říká pan Holba, psí maturitou. Nejdříve se učí základní povely, sedni, lehni, přines, k noze a další. A po té se učí hledat věci, například chodník, dveře, přechod a mnoho dalších. Dospělý vodící pes stojí až 300 000,-Kč. Pan Holba nosí červenobílou hůl, aby se poznalo, že je nevidomý a nedoslýchavý. Když má na uších naslouchátka, slyší alespoň na 20%.

Setkání s panem Holbou a jeho psem bylo pro nás velmi milé. Uvědomili jsme si, jak jsou pro nás důležité všechny smysly. Naučili jsme se, jak pomoci těmto lidem, když je potkáme v nesnázích na ulici.

Autoři: Štěpán Ondrejček a Jáchym Hořínek, 4. A

Projekt "Paměť mojí rodiny"

Dějiny 20. století patří v dějepisu k jedné z nejobsáhlejších látek. V učebnicích najdeme jen nejdůležitější události, takové ty velké politické dějiny. Nedočteme se avšak nic o tom, jak tuto dobu prožívali naši prapradědové a praprababičky. A právě tuto oblast mapujeme v projektu Paměť mojí rodiny.

Zaměřili jsme se na klíčové události československých a českých dějin, konkrétně na první a druhou světovou válku, rok 1948, rok 1968 a Sametovou revoluci a jako poslední bod jsme si určili rozdělení Československa v roce 1993.

Paměť každé rodiny je jinak dlouhá, ale v okamžiku, kdy všechny postřehy poskládáme dohromady, sestavíme si celkový obraz doby a snad i pochopíme postoje a chování našich předků.

Celý projekt ještě zdaleka není u konce a jistě přinese ještě řadu zajímavých postřehů, ale už teď bych chtěla poděkovat všem žákům devátých tříd za snahu a rodičům a prarodičům za ochotu se projektu zúčastnit.

Autor: Mgr. Dita Ondrejčková

Paměť' mojí rodiny - práce žáků

V roce 1938 můj děda ukončil základní školu v 9. ročníku. Udělal přijímačky a byl vybrán do učení do kotlární, i když nechtěl. Dva roky tam dělal pomocného rýsovače. V listopadu 1942 ho zavolal ředitel kotlární a sdělil mu, že je vybrán do totálního nasazení do Říše. V prosinci 1942 se asi 500 vybraných z Ostravy sešlo na nádraží, kde byli naloženi do vlaku směr Německo. Každý z nich dostal dřevěnou postel a pytel slámy jako matraci. Děda pracoval jako dělník – mechanik. V továrně byly dřevěné zákopy kvůli častým náletům. Byly ale i betonové, které byly pevnější. Dva roky se chodil do těch betonových schovávat, když byly nálety. Při jednom z náletů se šel jako obvykle schovat do betonového zákopu, ale v poslední chvíli se rozhodl změnit směr do dřevěného, který byl od něj asi 50m daleko a tím si nevědomky zachránil život, protože na betonový spadla fosforová bomba a všechny v betonovém zákopu zabila. V únoru 1945 se skupina dělníků včetně mého dědy domluvila, že utečou zpátky domů. Vlakem dojeli na hranici Protektorátu Čechy a Morava. Při výstupu na ně čekala policie a odvezla je do Litoměřické věznice, odkud je odvezli do pracovního tábora v Mostě pod vedením SS. V pracovním táboře uklízeli trosky po bombardování. Byli tam až do skončení války. Nedostávali prakticky žádné jídlo a často byli bití. 20. dubna byl tábor přebrán pod vojenskou správu. Koncem dubna se s kamarádem rozhodli odplížit z tábora. Utíkali podél kolejí, kde narazili na partyzány, kteří je odvezli do Plzně, kterou zrovna osvobozovali Američani. Pak došel pěšky do Prahy, kterou taky zrovna osvobodili, a odtud se pak dostal domů.

Autor: Jiří Heinrich, 9. B

Paměť' mojí rodiny

1945 – Ke konci 2. Světové války využili Němci dům Adámků jako polní lazaret. Později ho použili i Sověti.

1948 – Praděda Josef Adámek byl zvolen starostou Proskovic.

1950 – Komunisti zabavili statek i dobytek pradědovi Miloši Kašpárkovi, proto byl nucen jít pracovat do Vítkovic.

1953- Komunisti zabavili obchod rodině Konečných, kteří také museli jít pracovat do Vítkovic.

1958 – Rodina babičky Zdenky, tehdy Šindelové dnes Adámkové, si pořídila televizi, na kterou se chodili dívat i sousedé.

1961 – Nově se otevřela Základní škola ve Staré Bělé a babička Zdenka nastoupila do 4. Ročníku této školy.

1964 – Babička Zdenka je v Praze na Spartakiádě.

1965-1967 – Děda Milan je na vojně.

1966-1969 – Ochoťnický spolek rodiny Kašpárkových. Konkrétně i praděda Miloš, teta Majka, babička Miládka a prababička Jarka, chodili po obci a zpívali nebo hráli různé hry.

1973 – Svadba babičky Milady a dědy Martina

1977 – Stavba našeho domu.

REPORTÁŽ, TVORBA ŽÁKŮ

1985-1989 – Můj taťka je na vojenské škole.

1993 – Svatba mých rodičů.

1997- Částečně nám vyhořel dům

1999 – Narození posledního nositele jména Adámkových v naší rodině. Mě!

Autor: Vojtěch Adámek, 9. B

Náš rodinný dům byl postaven již v polovině 18. století.

V roce 1901 se narodil můj praděda Alois Matěj. Měl celkem 5 sourozenců.

V mých letech se praděda vyučil ševcem, ale protože v té době byla nezaměstnanost, tak se vyučil ještě truhlářem.

Před koncem 1. světové války padl jeho nejstarší bratr v Itálii ve válce.

1927 se děda ve svých 26 letech stal horníkem a pracoval na šachtě, kde se mu po půl roce stal úraz. Díky němu se stal invalidním důchodcem. I když byl důchodce, hospodařil na svém poli.

1936 se v 35 letech oženil za mojí prababičku Jarmilu. V manželství se jim narodily dvě dcery (Marie a Jarmila) a syn Alois.

Za druhé světové války při náletech se naše rodina ukrývala ve sklepě. Němci si v jedné části našeho domu udělali štáb.

Po roce 1950 se začala zakládat v okolí JZD. V roce 1957 museli moji prarodiče vstoupit do JZD také.

V roce 1960 zemřela moje prababička, a proto se musela v 16 letech moje babička starat o domácnost spolu s pradědou. Měli jsme také televizi, kterou jsme dostali za menší pole s krávou.

Moje babička se vyučila prodavačkou, ale nebyly za to velké peníze, tak začala pracovat ve VŽKG a tam se seznámila s dědečkem.

V roce 1972 se moje babička provdala za mého dědu. Za rok se jim narodil syn Lumír a další rok dcera Alenka.

1978 nastoupil můj otec do zdejší novobělské mateřské školky, která zde stojí dodnes.

1979 začal chodit do základní školy a po čtvrté třídě začal chodit sem do Staré Bělé do školy.

1981 zemřel můj praděda Alois.

Po ukončení ZŠ se můj otec vyučil autokarosářem a pracoval v DPMO.

Díky sametové revoluci, která proběhla 1989 a v ní padl komunistický režim, se otevřely státní hranice a můj otec vycestoval za prací do USA, kde pracoval 3 roky. Poté pracoval ještě 2 roky v Irsku.

Po návratu si zřídil obchod s potravinami a drogerií. V té době se seznámil s mou mamkou Tamarou.

Po roce jejich známosti jsem se narodil já v roce 1999.

Autor: David Bahr, 9. A

O lišce, zajíčkovi a myšce

Jednoho dne si zajíc chystal svačinu. Šla kolem liška a řekla: „Zajíčku, už jsem dva dny nejedla, nedal bys mi trochu z tvé svačiny?“ Zajíček byl hodný, tak se s liškou podělil. Večer přišla velká bouřka a déšť vytopil zajíčkovi chaloupku. Tak šel zajíček poprosit lišku, jestli by se u ní nemohl schovat. Ale liška mu řekla: „Ne, zajíci, já mám ráda své pohodlí a s nikým se tu mačkat nebudu!“ Zajíček byl moc smutný, ale v tom na něj zavolala myška: „Zajíčku, pojď se schovat ke mně, já se s tebou o postýlku podělím. Tak zajíček přečkal noc u myšky a ráno si pomyslel: „V nouzi poznáš přítele!“

Autorka: Lucie Sojková, 3. B

O lišce a medvědovi

Na stromě v lese bylo hnízdo lesních včel. Hnízdo bylo plné sladkého medu. Vůně medu přilákala ke stromu medvěda a lišku. Velký silný medvěd třásl stromem, aby shodil hnízdo a dostal se k medu. Chytrá liška se schovala a čekala. Protože věděla, že včely zaútočí a budou chránit své hnízdo. Hnízdo opravdu spadlo a rozložené včely letěly na medvěda, který začal utíkat. Liška vylezla ze svého úkrytu a pochutnala si na medu.

Autor: Jana Kutačová, 3. B

Karneval v lese

Jednou pořádal medvěd karneval. Vypůjčil si ve městě kostýmy. Zavolal zvířátka, aby si každý přišel vybrat. Přišla i parádivá liška. Ta chtěla mít nejhezčí kostým. Dlouho si vybírala, zkoušela, převlékala se, až zjistila, že jsou všechny kostýmy rozebrané. Na lišku zbyla maska červa. Všechna zvířátka se jí smála.

Poučení: Kdo dlouho vybírá, přebere.

Autor: Jan G., 3. B

Žirafa a opička

Žila jedna žirafa v africké savaně. Byla velmi vysoká. Měla dlouhý krk i dlouhé nohy. Viděla vše daleko kolem sebe. Jednoho dne se ale odloučila od svého stáda a ztratila se. Dostala žízeň a nemohla najít místo, kam vždy chodívала pít. Bloudila, rozhlížela se, ale vodu neviděla. Šla kolem malá opička a zeptala se žirafy, co se jí stalo, že je tak smutná. „Ty mi nemůžeš pomoci,“ řekla jí žirafa, „jsi moc malá a nezkušená. Já hledám vodu.“ Opička se zamyslela, pak vyskočila na vysokou palmu, která rostla opodál a vyšplhala až úplně nahoru. Rozhlédla se a uviděla tůň, kterou žirafa hledala. Když slezla dolů, poradila žirafě, kterým směrem se má dát, aby vodu našla. Žirafa jí za to moc poděkovala a vesele odkráčela.

Poučení: Někdy mohou i malí a slabí pomoci velkým a silným

Autorka: Lucie Pasečná, 3. B

O lakomé kočičce

Byla jedna mlsná kočička. Nic pořádného nejedla, jen samé sladkosti. Jednou jí maminka poslala do obchodu pro něco k večeři. Kočička šla nakupovat. Jak však viděla plno sladkých dobrot, úplně zapomněla na večeři a nakoupila bonbony, čokoládu a vše, co má ráda. Přišla domů, vybalila nákup a maminka se v úžasu ptá, „Co bude k večeři?“ „Když Vám to nechutná, tak asi nic“, řekla kočička a sama se pustila do dobrot, až nic nezbylo. Druhý den maminka uvařila polévku. Kočička ji však nejedla. Po večeři maminka vytáhla košík plný dobrot. Všem dala kromě kočičky. Bohužel pro tebe nic kromě polévky nemáme. Ty jsi taky včera myslela jen na sebe. A tak šla kočička spát hladová.

Autorka: Alena Holářová, 3. B

Morče a narozeniny

Bylo jednou jedno morče. Blížily se jeho narozeniny a to morče bylo moc zvědavé, co dostane od rodičů za dárky. Hledalo a hledalo, až všechny dárky našlo. Na narozeniny pak nemělo žádné překvapení. Z toho plyne ponaučení, že zvědavost se nevyplácí.

Autorka: Danka Bruthansová, 3. B

O havranovi a vlkovi

Jednou na podzim do lesa přiletěl havran. Měl velkou žízeň. Uviděl rybník a řekl si: „Půjdu se napít.“ Najednou přiběhl vlk, štěkal a vrčel, až havrana od vody vyhnal. Havran odletěl. Vlč se napil, lehl si a usnul. Když to havran uviděl, vrátil se k rybníku a pil a pil, až žízeň zahnal.

Poučení: Kdo si počká, ten se dočká.

Autorka: Tereza Káňová, 3. B

Pyšný jelen

Žil jednou jeden jelen s nádhernými parohy. Pokaždé, když pil z tůně, obdivoval svůj odraz ve vodě. Říkal si: „Jsem tak krásný!“ Ubohý hloupý jelen! Jednoho dne, když se spokojeně pásal, zazněl v dálce výstřel. Jelen se strachem poslouchal štěkot psí smečky. Musí okamžitě utéct! Rychle běžel po lesní cestě. Když probíhal pod stromem, najednou se mu parohy zachytily o nízké větve. Zoufale kroutil hlavou a snažil se osvobodit. Psi se stále blížili. „Já hlupák! Mé obdivované parohy mi teď přinesou smrt!“

Poučení: Pýcha předchází pád.

Autor: Václav Šrubař, 3. B

O pejškovi a kočičce

Byla jednou jedna kočička a pejsek. Pejsek chtěl pořád jíst. Jednou kočička koupila mýdlo a schovala jej do skříně. Ale pejsek jej našel, protože mu strašně vonělo. Tak otevřel skřín a uviděl mýdlo. Pejsek si myslel, že mýdlo není mýdlo, ale zákusek. Tak ho snědl. Jak do něj kousal, nechutnalo mu a hrozně to štípalo, až mu tekly slzy z očí.

Poučení: Nejez (neber), co ti nepatří.

Autorka: Petra Matoušová, 3. B

O jelenovi a srnce, jak se pohádali.

Byl jednou jeden jelen a potkal v lese srnku. Jelen říká: „Jak se jmenuješ?“ Srnka odpoví: „Jsem Eliška.“ „Dobře, já jsem Tom.“ V tom k nim přiletí míč. Najednou se hádají. „Dej mi ten míč!“ „Ne, ty mi ho dej!“ A míč najednou prásk. Oba se moc lekli. Tom řekl: „Víš co, Eliško? Pojďme si raději pěkně hrát.“ „Tak jdeme na to,“ řekla Eliška.

POUČENÍ: Více dosáhneme, když se kamarádíme, než když se hádáme.

Autorka: Veronika Prokopová, 3. B

Podzimní skřítek

Výtvarná a literární tvorba na téma „Podzimní skřítek“.

V kalendáři se objevilo datum 23. 9. Právě začal podzim. Brzy z rána se probouzí skřítek Fufík a má před sebou spoustu práce. Odnáší zvířátka a dává je na bezpečné místo, pěkně do teploučka, kde mají zásoby na zimu.

Fufík má velkou hlavu a vlasy, které vypadají jako hříva od lva. Z vlasů mu trčí listí a má velká špičatá ouška. Jeho nožky jsou krátké, na sobě má šatičky z listů a malých lístečků. Na zádech má batůžek, ve kterém nosí zvířátka. Většinou nosí jen mláděčka a matka ho následuje. Za jeden den musí všechna mláděčka z celého lesa odnést do bezpečí. Je to fuška. A navíc cestuje z jednoho lesa do druhého a pořád dokola. 22. prosince už má svoji práci hotovou a musí si taky odpočinout. A tak se schová do svého domečku ve stromečku a uloží se ke spinkání.

Autorka: Tereza Girgašová, 9. B

Ilustrace: Jan Nováček, 9. B

Podzimní skřítek Raduš

V kalendáři se objevilo datum 23. 9. Právě začal podzim. Brzy z rána se probouzí kouzelný podzimní skřítek jménem Raduš a má před sebou spoustu práce.

Probudil se, šel se umýt, obléknout a namalovat. Měl velké hnědé oči, neměl obočí a dlouhé šedivé vlasy mu sahaly až po kotníky. Byl malinký, asi metr vysoký. Měl rád zelenou barvu, a proto pořád nosil svůj oblíbený zelený kabátek. Vyšel ven. Krásně svítlo sluníčko, tak si řekl, že půjde k hlavnímu stromu. Řekl mu, že musí nařídit všem stromkům, aby začaly shazovat listy. Velký hlavní strom poslechl skřítky Raduš a vyřídil všem stromkům, aby začaly opadávat. Pak šel skřítek Raduš do parku a sledoval, jak si malé děti hrají

s listy, které právě opadly a dělají z nich bunkry, padají do nich a podobně. Skřítek měl z toho velkou radost. Usmíval se na všechny, i když jej nikdo neviděl, protože to byl přece jenom skřítek. Když se vrátil domů, z nudy jej najednou vytrhlo zvonění. Byl to skřítek Hraboš a řekl mu: „Čestpěst Raduši! Pjijď za námi do Skřítkova, oslavujeme právě podzim!“ Raduš přišel a skvěle se bavil. Potkal se tam totiž se svými nejlepšími skřítkovskými kamarády, kteří kdy mohli existovat. Popovídali si, udělali si čajík a až si už úplně všecičko řekli, rozešli se a šli spát.

Autorka: Ellen Růžalovská, 9. B

Ilustrace: Martin Špavelko, 9. B

Podzimní skřítek

V kalendáři se objevilo datum 23. 9. Právě začal podzim. Brzy z rána se probouzí kouzelný podzimní skřítek jménem Zdislav a má před sebou spoustu práce. Musel seslat kouzlo na stromy, aby začalo opadávat listí, musel pomoci ježkovi, aby přešel přes cestu a nasbírat zvířátkům zásoby na zimu. Musí zazimovat všechny kytičky, aby v zimě nezmrzly. Tak tak to stihl do prosince, kdy začala zima. On sám zmrzl v kostku ledu a roztaje až další rok na podzim, aby pomohl všem přežít zimu.

Autor: Radek Hrabovský, 9. B

Ilustrace: Natálie Juráňová, 9. B a Patrik Compel, Jan Kudla, 9. B s vlastními výrobky.

Podzimní skřítek Ellčo

V kalendáři se objevilo datum 23. 9. Právě začal podzim. Brzy z rána se probouzí skřítek Ellčo a má před sebou spoustu práce. Ellčo byl strašně malinký a zarostlý, ale moc hodný skřítek. Měl dlouhé vlasy a husté obočí.

Vstal, oblékl se a vyšel ven. Zjistil, že je veliká zima, a tak si řekl, že spadané listí uklízet nebude. Tak tak ale stačil zazimovat všechny květinčky, aby neumrzly. Ani jeho mohutný černý kabát mu nepomohl a stále mu byla zima. Šel tedy domů a rozhodl se, že si uklidí a potom si půjde koupit nějaké teplejší oblečení. Jak tak uklízel, najednou někdo zaklepal na dveře. Skřítek Ellčo šel otevřít a před dveřmi stála malinká víla (skřetice) Alenka. Alenka mu řekla: „Ahoj skřítku, je nám s ostatními vílami strašná zima, nemůžeš to prosím nějak spravit?“ A tak tedy skřítek Ellčo šel do své tajné skrýše ve sklepě ke stroji počasí a trochu přidal na teplotě. Venku bylo na čas pěkné babí léto. Také však nařídil už všem zvířátkům, ať se pomalu schovají do svých skrýší, stromům, aby začaly shazovat listí apod. Víly byly skřítkovi moc vděčné, a proto skřítko začarovaly na nesmrtelného. Skřítek Ellčo byl moc rád a šel s vílami ven a všichni si užívali pěkné podzimní dny.

Autorka: Radka Fojtíková, 9. B

Zimní zahrada

Viděla jsem hodně krásných obrázků v přírodě, ale nejvíce se mi líbila zimní zahrada. Teď právě uprostřed ní stojím. Je přikrytá bílou sněhovou peřinou, jen ovocné a okrasné stromy vyrůstají z její bělostné plochy. Také jsou pocukrovány bílým popraškem sněhu.

Je tu nádherný klid a okouzující ticho. Připadá mi, jako by se zastavil čas. Sníh se třpytí ve slunečních paprscích jako ty nejkrásnější diamanty. Chci se ho dotknout a podívat se na tu krásu zblízka. Beru trošku sněhu do dlaně. Studí a hned roztaje. Z diamantů je najednou pár studených kapek vody. Nic se ale neděje, protože jsou tu ještě hromady diamantového sněhu. Alespoň člověk pochopí, jak pomíjivá je křehká krása.

Otáčím se a dívám se na domy přede mnou. Vypadají pohádkově. Na střechách nadýchané bílé čepice a každá střecha je lemovaná ostrými meči rampouchů, které se stříbrně lesknou. Vypadají tak krásně a zároveň nebezpečně.

Z bílé oblohy se začne pomalu snášet k zemi lehounký snížek. Zachytává se mi ve vlasech a padá ho stále víc a víc, až nerozpoznám, kde začíná obloha a sněhová pokrývka.

Vím, že je nejvyšší čas vrátit se domů, a tak pomalu odcházím. Naposledy se otočím, abych se rozloučila se zimní zahradou.

Autorka: Kristýna Goňcová, 9. A

BOJ O CHARKOV

V roce 1942 se motorizované divize dostaly hluboko na území Sovětského svazu a blížily se k městu Charkov. Jedna z ruských pěších hlídek tento postup zaregistrovala a ihned předala tuto informaci sovětskému velení města Charkov. To vydalo rozkaz k vybudování obranných linií kolem města. Ty se měly skládat ze dvou pásů minových polí, tří bunkrů a jednoho pásu těžkých děl zakovaných do poloviny v zemi. Na jednom ze tří ruských bunkrů pracoval i voják Sergej Ivanovič Čajkov. Byl to příslušník 1. Gardové divize. Většina gardových vojáků, Sergeje nevyjímaje, měla ve výzbroji samopal PPSH – 41, kterému se říkalo špagm.

2. května roku 1942 se německá ofenzíva naplno rozjela. Ruské velení nečekalo, že invaze začne tak rychle. Jejich obranné linie totiž nebyly totiž kompletně dokončeny. Tyto okolnosti donutily sovětské velení vydat rozkaz k opuštění pozic a stáhnutí se do města. Sergej ještě s dalšími šesti vojáky a nejlepším přítelem Ivanem Vasijevičem Puškinem byl odveden k obraně jednoho z domů na okraji města, který byl poblíž lesa. Den nato se k domu přiblížilo malé seskupení německých vojáků. Hlídku měl v té době Ivan. Jakmile je spatřil, zakřičel přes celý dům: „Pozor Němci!“. Všichni rychle zaujali své pozice. Na neštěstí ten výkřik slyšeli i Němci a okamžitě se poschovávali za vším, co kde bylo. Z vrchního okna domu se v jednu chvíli začaly ozývat výstřely lehkého kulometu a venku byly slyšet jen bolestivé výkřiky zasažených Němců. Velitel toho uskupení vydal rozkaz: „Schüssen!“ a Němci ztropili dávkami ze samopalů všechna okna v domě a rozběhli se směrem ke dveřím. V domě zatím zatím Sergej křičel: „Oleg to dostal. Valeriji, nech tam ten kulomet a pojď dolů, musíme pryč!!“.

Němci se zatím dostali do domu a zabili dalšího z obránců, zbytek utekl zadním oknem směrem k lesu. Jeden z těch, co se dostali z domu, měl odstřelovací pušku. Hned, jak doběhli k lesu, zamířil a zastřelil velitele těch Němců se slovy. „To je za Olega“ Poté všichni za hlasitého rachotu plného samopalů a pušek vyběhli na planinu uprostřed lesa, která se napojovala na polní cestu a ta vedla pryč od města. Směrem od cesty se začalo ozývat křičení, které bylo pro Sověty velmi známé, byly to tanky. Na poslední chvíli se jim podařilo schovat za kmeny stromů. Když tanky dojezly na planinu, zjistili, že jsou to ruské tanky T-34. Než se stačili vzpamatovat, dohnali je pronásledovatelé. A nastal totální masakr Němců, nikdo nepřežil. Po té se tanky rozjely směrem k městu, kde osvobozovaly jeden dům za druhým. Den nato byly německé síly definitivně poraženy a Rusové slavili vítězství. Tato bitva se stala jednoznačným důkazem toho, jakou sílu mají tanky.

Autor: František Sojka, 8. A

Zima

Zimu máme všichni rádi,
sníh nám padá do zahrady.
Pole, lesy, celá města,
zahalí sněhová vesta.
Děti jezdí na saních,
na tváře je pálí sníh.
Na Vánoce dárků dost

a v krku žádná rybí kost.
Nic lepšího nad mráz není,
zima je mé potěšení.
Zima je, zima je,
každý se z ní raduje.

Autor: Adrian Klestil, 9. A

O kapříkovi

Byl jednou jeden malý kapřík. Maminka mu říkala, že o Vánocích si musí dávat pozor. Když uvidí nějakou síť, tak ať se od ní raději drží dál. Kapřík se ptal maminky: „Proč?“ Maminka mu řekla: „Když se dostaneš blíž, tak tě do té sítě chytí, dají tě na podložku a sekáčkem tě seknou a sní.“ „Jak to víš, mami?“ „Jednou, jak jsem byla malá, tak se mi to stalo, ale měla jsem štěstí a vyklouzla jsem.“ Blížily se Vánoce a kapřík uviděl síť. Byl moc zvědavý. Plaval k ní a oni ho chytili. Objevil se na podložce, ale měl štěstí, vyklouzl. Lidem ho bylo líto, že je ještě malý, tak ho pustili.

Autorka: Petra Matoušová, 3. B

Hádanky

Ke kterému číslu se člověk dopočítá, bude-li nepřetržitě počítat 50 let po 300 dnech v roce, 10 hodin denně a za minutu vyjmenuje 60 čísel?

Karel seděl nad úlohami 3 hodiny a pokaždé slyšel bít nástěnné hodiny. Hodiny byly každou hodinu. Karel počítal množství úderů. Napočítal celkem 18 úderů. Které hodiny odbíjely nástěnné hodiny, když seděl nad úlohami?

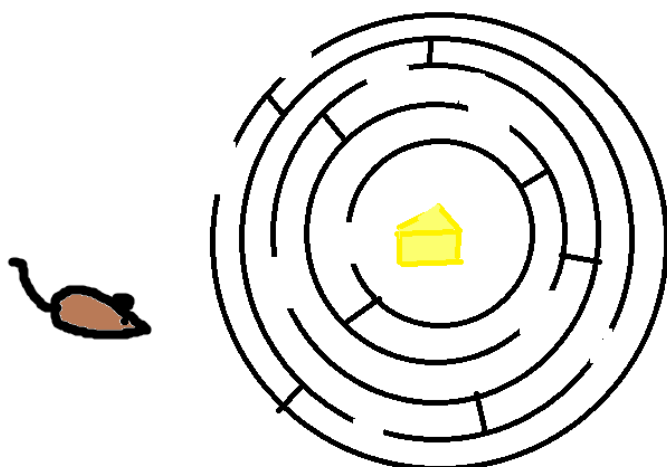
Vyhledal pro Vás: Jakub Vaněk, 4. A

Najdi 7 rozdílů

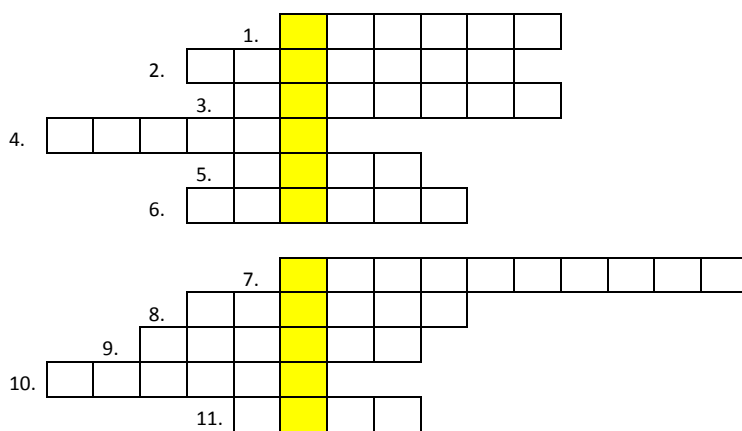
Autor: Dominik Cihelka, 9. B

Bludiště

Autor: Lenka Kellerová, 9. A

Sportovní křížovka

1. Příjmení sparťanského útočníka Davida.
2. Příjmení české tenistky Petry.
3. Název hole v hokeji.
4. Název Mnichovského fotbalového klubu.
5. První část názvu fotbalového klubu Madridu.
6. Brankář.
7. Název hradeckého

hokejového klubu.

8. Kouč.

9. Věc, na které se pohybují hráči hokeje.

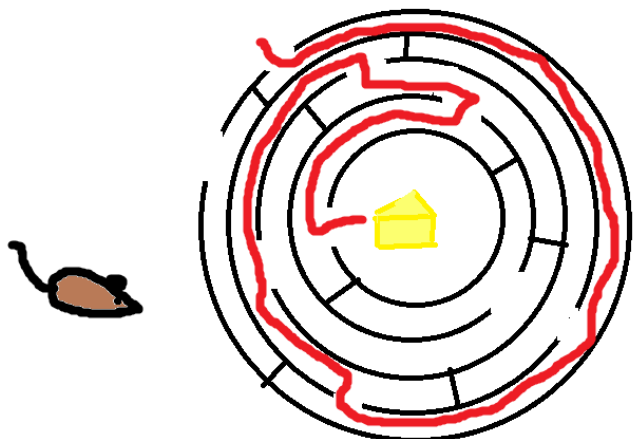
10. Jedna z neznámějších značek sportovního oblečení.

11. Jedna z neznámějších značek sportovního oblečení.

Autor: Lukáš Marek, 9. B

ŘEŠENÍ

Řešení bludiště, str. 15:

Křížovka, str. 15:

1.	L	a	f	a	t	a				
2.	K	v	i	t	o	v	á			
3.	h	T	k	e	j	k	a			
4.	B	a	y	e	r	n				
5.	R	e	a	i						
6.	g	o	l	m	a	n				
7.	M	o	u	n	t	f	i	e	l	d
8.	t	r	e	n	é	r				
9.	b	r	u	s	i	e				
10.	A	d	i	d	a	s				
11.	N	i	k	e						

Hádky a rozdíl, str. 14:

Člověk se dopočítá k číslu 400 000 a nástěnné hodiny odbíjely pátou, šestou a sedmou hodinu.

Vedoucí redaktorka:

Mgr. Lucie Křiváková

Příspěvky posílejte na e-mail: krivlu@zsjunacka.cz

Časopis obsahuje tvorbu a příspěvky žáků a učitelů, které vyjadřují jejich názory. Tyto názory se nemusí shodovat s postoji redakce. Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky zkrátit, přepsat, cenzurovat a drobně upravit.